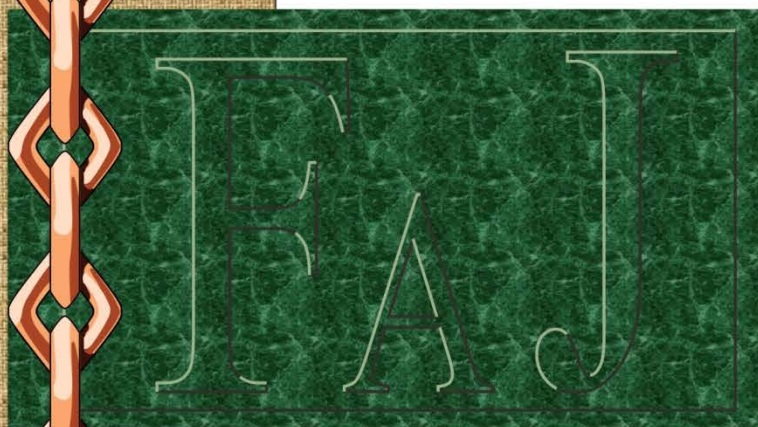

Délvidéki orkok

Ez a cikk nem önálló írásként, hanem a Delta Vision fórumán, a Gáspár András írói fóruma 4 téma 1088. hozzászólásaként jelent meg, Gáspár András neve alatt. Mivel érdekes, értékes és máshol így összeszedve nem igazán megjelent információról van szó, ezért érdemesnek láttam külön cikként megjelentetni. (a szerkesztő)

Földönfutók

A déli puszták és felhőszéli ösvények nomádjai. Egész életükben vándorolnak; kisebb csoportjaikkal a Seyraf választótól Falarionig, a Holt-Kromarra vonulatától a Perdeniongerincig bárhol összeakadhatnak az utazók és a zarándokok.

Kitartásuk és igénytelenségük legendás, beérik azzal, amit a más fajúak saját jószántukból felajánlanak nekik. Erőszakot csak végszükség esetén alkalmaznak, és ilyenkor is nagyon ügyelnek rá, hogy ne ontsanak vért: annak szaga nagyon megkönnyítené bálványuk, Zerlig kán dolgát, aki hagyományuk szerint a nyomunkban jár, és elrabolja azok lélegzetét, akik egynél több éjszakát töltenek ugyanazon a helyen.

Azokat, akiket semmiképp nem tanácsos életben hagyniuk, elevenen temetik el, és írott követ helyeznek föléjük a nevükkel (ha tudják), a fajtájukkal és a bűnükkel – az utóbbiról Zerlignek kell számot adniuk, mikor az rájuk talál.

Jelölőszínük a fakóagyag törtfehérje, totemállatuk a szárazfarkú vipera, melynek figyelmeztető resztelését gyakorta és szívesen utánozzák. A kontinentalista köznyelvben sápatag vagy mészorkokként ismeretesek.

Kőgörgetők

A kráni orktársadalom páriái; a Kos országának ragadozói számára nagy testi erejük dacára könnyű prédát jelentenek, és csak addig számíthatnak könyörületre, míg azt zokszó nélkül hajlandók valamely magasabb cél érdekében kamatoztatni.

Ők végzik a szó szerint embertelen, mindenki más számára túl kockázatos vagy épp kivihetetlen feladatokat. Tömegével pusztulnak a tájképet átrajzoló építkezéseken, és fegyver nélkül néznek szembe a halállal, ha a felsőbbség rajtuk kívül mást már nem tud harcba küldeni. Szent állatuk a luma, melynek legtöbbjük csak ércesen zengő hangját ismeri.

Jelölőszínük a korom; a kráni gyepevidéken szénorkokként emlegetik őket.

Lánccsörgetők

A kráni orkok leggyakoribb típusának képviselői, a kontinentalista szakirodalom hagyományosan rajtuk szemlélteti a Változás törvényének törzsi struktúrára és életmódra gyako-

rolt pusztító hatását. A gyepüvidék felsőbbrendű kultúrái által működtetett fegyenctelepek és túsztáborok felvigyázóiként e vérvonalnak nincsenek nemzetségei, nemzetségfő, érdemi hagyományai vagy szentségei. Még céljuk sem nagyon van azon túl, hogy megfeleljenek az elvárásoknak, tehát megkapják a következő adagot az *Al bahra kahre*mől, mely nélkül – állítólag – létezni sem képesek.

Jelölőszínük a márga; ők a gyepüvidéki hagyomány sárorkjai.

Megbélyegzettek

Rualani eredetű vérvonal, mely a vizek útja helyett az ösztönök parancsát követte, és a hatodik orka az észak-déli karavánutat árnyékába vonó Hattregas-hegységet vallja otthonának. Progenitora a hagyomány szerint a kyrek östüzét is kiállta, mely elől Avida Dolor a valóság fonákjára menekült – igaz vagy sem, a törzs himjeinek ábrázatát öröklődő, égési sérülésre emlékeztető képlet torzítja el. Megjelenésükhöz igazodik lelkületük és életmódjuk is: Krán emberemlékezet óta használja őket a fűszállítványok kísérőiként. Nem csak azokat tekintik ellenségnek, akik a karavánok ellen törnek; a haramiákhoz fűződő rokonság, esetenként a pusztaság ismeretsége is elegendő ahhoz, hogy valakit halálra jelöljenek, és a törzs becsületével feleljenek célpontjaik mielőbbi meggyilkolásáért.

Jelölőszínük a kármin, totemállatuk a halálfejes pillangó. A fekete határ és a Fű ösvénye mentén vérorkokként híresültek el.

(Forrás: DV fórum, Gáspár András írói fóruma 4 téma, 1088. sz. (2017.12.10.))

Kiegészítés (korábbról)

Megbélyegzettek

Rualani eredetű vérvonal, mely a vizek útja helyett az ösztönök parancsát követte, és a hatodik orka az észak-déli karavánutat árnyékába vonó Hattregast vallja otthonának. Progenitora a hagyomány szerint a kyrek Östüzét is kiállta, mely elől Avida Dolor a valóság fonákjára menekült – igaz vagy sem, a törzs himjeinek ábrázatát öröklődő, égési sérülésre emlékeztető képlet torzítja el. Megjelenésükhöz igazodik lelkületük és életmódjuk

is: Krán emberemlékezet óta használja őket a Fű útjának karavánkísérőiként. Nem csak azokat tekintik ellenségnek, akik a szállítványok ellen törnek – a rokonság, esetenként a pusztaság ismeretsége is elegendő ahhoz, hogy valakit halálra jelöljenek. Mivel egyebük sincs a becsületükön kívül, amivel az ítéletek végrehajtását szavatolják, sosem hátrálnak meg, és ritkán hibáznak egynél többször - célpontjaik akkor járnak a legjobban, ha azonnal a hágóvidék felé veszik az irányt, és a Sveralon túl (lehetőleg minél északabbra) kezdenek új életet. Jelölőszínük a kármin, totemállatuk a halálfejes pillangó. A fekete határ nyugati oldalán vérorkokként ismerik őket.

A vérorkosság nem állapot, hanem státusz, tehát nem muszáj annak születni, ha valakiben megvan az erő, hogy azzá váljon. Akik erre utaznak, a legváltozatosabb módszerekkel (tetoválás, égetés, nyesegetés) bélyegzik meg magukat, hogy egy olyan közösség tagjaivá válhassanak, amihez nem fűzi őket vérségi kapcsolat. Az északföldi gyűjtőtörzsek és a maremita fehérorkok is ugyanezen az elven működnek.

A Dúlás idején mindenféle ork megfordult a Dorlan-medencében, de a legrosszabb hírük a „roncsarcúaknak” volt - még úgy is, hogy a főerejüket az első télen szétkenték Syburr falain.

(Forrás: DV fórum, Ynev világa téma, 1442. sz. (2016.03.24.))

Ez a cikk nem önálló írásként, hanem a Delta Vision fórumán, a Gáspár András írói fóruma 4 téma 1088. hozzászólásaként jelent meg, Gáspár András neve alatt. Mivel érdekes, értékes és máshol így összeszedve nem igazán megjelent információról van szó, ezért érdemesnek láttam külön cikként megjelentetni. (a szerkesztő)

2017.12.10.

Szerző: Gáspár András

Forrás: DV fórum

Szerkesztette: Magyar Gergely